

September 2022

Seneste nyt

Preben Bang Henriksens Nyhedsbrev (111)

Sund fornuft på nordjysk

Christiansborg summer af valg.

De Radikale har som bekendt mistet tilliden til Statsministeren, hvis hun ikke udskriver valg i forbindelse med folketingets åbning. Hvis hun herefter udskriver valg har de igen tillid.

Således er jeg fortsat af den opfattelse, at valget udskrives – næppe i forbindelse med åbningstalen den 4. oktober, men derimod under åbningsdebatten den 6., hvor de radikales mistillidsvotum vil komme til afstemning.

Men så lad os da få det overstået.

Desværre kunne meget imidlertid tyde på, at turbulensen alligevel ikke er overstået med et valg. Vi kan således let komme til at stå med et meget ”mudret” folketing samtidig med, at stigende renter, galoperende inflation og ikke mindst voldsomme energipriser plager den danske befolkning.

Hofbal

Traditionelt inviterer Dronningen alle folketingsmedlemmer til bal hvert 4. år – og det var faktisk i fredags.

Iklædt mit kjolesæt fra Vagn Larsen og med Anna Marie, ligeledes i (lang) kjole, indfandt vi os i de kongelige gemakker på Christiansborg kl. 18.45. Her var pressen klar med fotografer mv. Til den sidste fest var skuffelsen stor, da ikke en eneste af de sløve fotografer fandt anledning til at forevige os. Det gav mig efterfølgende et meget anspændt forhold til pressen. Men denne gang må de have forvekslet mig med en af de pt. skandaleombruste folketingsmedlemmer (partnere, bilagssager, boligsager osv.), for der var da flere som blitzede.

Så gik det op ad trappen med gardere på hvert trin og videre til en times (!) velkomstdrink. Herefter åbnedes dørene til et tilstødende lokale, hvor der blev hilst på de kongelige. Først går regeringen ind og derefter folketingets medlemmer med ledsagere. I år deltog Dronningen desværre ikke pga. corona, men Kronprinsessen og Mary samt prinsesse Benedicte var klar til at hilse på.

Når det er sket går turen videre til "Riddersalen" (den med gobelinerne), der husede de 350 spisende gæster. Til slut lyder en lur-fanfare lyder fra balkonen, og kongefamilien træder ind. Jeg fik gåsehud – lad mig bare indrømme det.

3 retter dejlig mad (ballotine af rødtunge, hanekylling med stuede svampe samt æbletærte) serveret med prinsens vin, efterfulgt af kaffe og lanciers for de, der har tilmeldt sig. Vi afstod imidlertid fra lanciers, da jeg på Aase Alholts danseskole i Folkets Hus i Nørresundby kun lige klarede ballondansen. Til gengæld kunne vi nyde synet af blandt andet klimaminister Dan Jørgensen, der øjensynligt benyttede lejligheden til at skridte af til en udestue.

Kl. 24 var festen forbi, hvorefter den borgerlige "lejr" fortrak til et nærliggende selskabslokale. Det var i det hele en fantastisk aften.

Én skandale er rigeligt

Vi behøver ikke flere minkskandaler.

Alligevel er der nu meget, der kunne tyde på, at regeringen har fået etableret endnu en skandale for de stakkels minkavlere. Således er det lykkedes at få sat et erstatningssystem op, der er så kompliceret og underbemandet, at den endelige erstatning til minkavlerne måske først kommer i 2027. Og det er endda optimistisk, for hvis ikke minkavlerne er tilfredse med de beløb, som ekspropriationskommissionerne når frem til, så skal de anlægge sag. Den starter ved byretten og kan indbringes for landsretten. Med Kammeradvokaten på Statens side kan jeg sagtens se en yderligere sagsbehandlingstid på 4–5 år, altså en endelig afregning i 2031!

Kunne man da i det mindste ikke se af at få erstatningssagerne ekspederet. Mangler der hænder, så find dem. Minkavlerne har i forvejen været udsat for en katastrofe.

Dengang tog den ulovlige beslutning kun 14 dage at eksekvere, en hastighed, der desværre står i skærende kontrast til de udmeldinger, der fremkommer nu. Nu skal der penge op af kassen til betrængte familier. Det haster åbenbart ikke.

Så se at komme i gang. Én skandale er rigeligt.

Med partibogen som adgangsbillet

Hvis jeg er ejer af et aktieselskab, vil jeg i sagens natur forsøge at udpege den bestyrelse, som kan drive selskabet med det bedst mulige resultat. Simpelthen de dygtigste og mest erfarne på det pågældende område.

Det burde være en selvfølgelighed – men det er det ikke altid.

Hvis selskabet nemlig ejes af Staten eller kommunen, så gælder der øjensynlig helt andre kriterier for aktionærens (Statens) valg af bestyrelse.

Lad os tage et par eksempler på bestyrelsesposter, som Staten for nylig har besat i statsejede selskabers bestyrelser. Hver især er der tale om “gode” folk, men om

de er de bedste til at drive de respektive selskaber, det kunne jeg i den grad tvivle på.

Sund og Bælt Holding A/S, der bl.a. driver Storebæltsbroen og Øresundsbroen samt ikke mindst forestår det enorme byggeri af Femern-forbindelsen (55 mia. kr.), skulle således have nye bestyrelsesmedlemmer. Her er det netop lykkedes den socialdemokratiske regering at få tidligere minister Karen Hækkerup (S) samt Claus von Elling fra 3F indplaceret. Sidstnævnte afløser i øvrigt den tidligere 3F-formand Per Christensen.

Hvad det er, der kvalificerer 3F til en selvskreven bestyrelsespost i dette enorme selskab – eller for den sags skyld kvalificerer de andre – ved jeg ikke. Det skulle måske lige være partibogen.

Et andet godt eksempel findes i “valget” eller snare udpegningen af bestyrelsen til den nye statslige superfond, Danmarks Eksport- og Investeringsfond, der skal råde over den nette sum af 57 mia. kr. til brug for finansiering af iværksættere og eksportvirksomheder. Her viste det sig heldigvis, at den bedste til at disponere milliarderne var – ja godt gættet: Martin Rossen, Mette Frederiksens tidligere spindoktor. En glimrende mand, nu hvor der åbenbart ikke findes andre i Danmark med de efterspurgte kompetencer.

Henrik Sass Larsen blev i øvrigt formand for Klasselotteriet samt Nordsø-enheden og Nordsøfonden (statens olie- og gasselskab). Mogens Lykketoft kom i bestyrelsen for Energinet osv., osv. – for blot at nævne yderligere et par eksempler. Listen er uendelig. Der er tale om gode og dygtige folk, men hvilken erfaring eller baggrund de har for at drive de pågældende selskaber, det står mildt sagt ikke lyssende klart.

Lad mig for en god ordens skyld præcisere, at det her ikke er et isoleret socialdemokratisk fænomen. Også borgerlige partier har bestemt ikke holdt sig tilbage, når gode partimedlemmer skulle tilgodeses med gode bestyrelsesposter.

Et eller andet sted synes aktionærerne i de store veldrevne danske virksomheder som eksempelvis Novo, A.P. Møller og Lego jo i den grad at sove i timen, når man helt har forbigået fagforeningsformænd eller tidligere politikere i bestyrelsen. Det er mærkeligt, at disse selskaber ikke ønsker (endnu) bedre resultater.

Vil man i rigtig godt humør, kan man prøve at se, hvordan det går i de kommunalt ejede selskaber. Her viser det sig i det matadorspil, der finder sted efter hvert kommunalvalg, at de bedste og på området dygtigste bestyrelsesmedlemmer, faktisk er folk, der sidder i kommunalbestyrelsen. Det er da utrolig heldigt.

Og heldigt, at den kommunale kabale går op: når Poul har "fået lufthavnen", så viser det sig heldigvis, at Per er den bedst kvalificerede til at drive en havn eller et renovationselskab.

Var det ikke på tide, at vi både på Christiansborg og i kommunerne rystede posen og valgte/udpegede de, der er bedst kvalificeret til en opgave i stedet for de partimedlemmer, som man åbenbart skylder en tjeneste?

Ny dag – nye løfter

Hver eneste dag kan man åbne radioen og høre om nye udgiftskrævende ideer fra stort set alle partier, røde som blå. De fleste partier undlader at oplyse, hvorfra finansieringen skal komme. Det er også det nemmeste.

Da Claus Hjorth Frederiksen var finansminister, havde han et berømt skilt på sit skrivebord, vendt mod gæsten med flg. tekst: *"Hvorfra skal pengene komme?"* Og det er jo netop sagen i en nøddeskal, hvis vi da ikke skal gentage de glade Anker Jørgensen-dage.

Det er ganske imponerende, at man kan få spalteplads til al det valgflæsk.

Mon ikke dagens folketingskandidater burde skrive sig sagelige Erhard Jacobsens ord bag øret: *Vi lover intet. Til gengæld holder vi, hvad vi lover!*

Die dumme Dänen

Udenlandske studerende får SU, de får SU-lån, og de får en gratis uddannelse i Danmark.

På denne baggrund, kunne man måske forvente, at de i det mindste valgte at tilbagebetale SU-lånet, når eksamen er i hus og et velbetalt arbejde er påbegyndt. Men det er desværre slet ikke tilfældet.

Pr. 30.6. i år skyldte udlændinge dansk således 939 millioner kroner i SU-lån.

Efter min opfattelse skal vi ind og se på en væsentlig begrænsning af disse ordninger, evt. suppleret med, at de pågældende lande enten kautionerer for deres studerende eller i det mindste indestår for en effektiv inkasso-proces.

Ventetiderne fortsætter uforandret

En af de bedste ministre vi har set i denne regering, har været Justitsminister Nick Hækkerup, som desværre frasagde sig jobbet i foråret.

Hækkerup udtalte således så sent som i januar: *“En af de vigtigste opgaver på mit bord i 2022 bliver at sikre en solid flerårsaftale for domstolene”*.

Det udsagn bakker jeg 100 % op om. En ventetid i retten på at få en dom på 28 måneder (Aarhus) eller 20 måneder (Aalborg og Hjørring) er simpelthen ikke værdigt for et retssamfund, der gerne ser folks mellemværender ordnet i retten og ikke andre steder.

Læg til ovennævnte tal en mulighed for anke og således yderligere ventetid i landsretten på 2 år, så er vi derhenne (4 år), hvor borgeren eller virksomheden opgiver at gå i retten. Efter mange omkostninger og lang ventetid, er der nemlig en god sandsynlighed for, at den, der skylder penge på dommens dag, er gået fallit med en lang næse og en stor advokatregning til modparten.

Det problem kunne være løst, dels ved flere resurser til domstolene, dels ved en rationalisering af retsprocessens indviklede regler. Selv er jeg fremkommet med 18 konkrete forslag i Jyllands-Posten d. 30/07 ([se her](#)), og herefter har advokaternes brancheorganisation suppleret.

Så meget desto mere trist er det at opleve, at vor nye Justitsminister i forbindelse med Finansloven har valgt at udskyde en ny flerårsaftale for domstolene, der

skulle tage grundigt fat om problemerne i de kommende 4 år. Alle partier var så-
dan set klar, og forarbejdet var gjort.

De helt vanvittige ventetider fortsætter således. Bekæmpelsen heraf var ellers –
for 8 måneder siden – *“en af de vigtigste opgaver på mit bord i 2022”* jfr. den tid-
ligere Justitsminister.

Det er den åbenbart ikke længere.

Så skrider et offentligt byggeri igen

Denne gang er det økonomien i vort supersygehus, der skrider – og det ganske
voldsomt. Byggesummen er foreløbig overskredet med 1,5 milliard (!), ligesom
ibrugtagningstidspunktet selvfølgelig også er overskredet voldsomt.

Og det er 100 % sikkert, at den sidste overskridelse og udsættelse selvfølgelig
ikke er set endnu.

Vi må desværre konkludere på basis af dette og utallige andre offentlige bygge-
rier, at det offentlige simpelt hen er en mildt sagt elendig byggherre, hvor ingen
personer – overhovedet ingen – synes at være ansvarlige for noget som helst.

Flere regionspolitikere forsvarer således overskridelsen med, at *“sådan er det
bare”* eller *“sådan er det jo med alt offentligt byggeri”*. Eller *“man er jo nødsaget til
at underbudgettere – ellers får man jo ikke noget i gang”*.

Det kunne jo også være, at man i højere grad skulle præcisere, hvilke personer,
der har ansvaret. I et privat firma er ansvaret – og økonomien – ikke er så vanske-
lig at placere i øvrigt med en fyreseddel i vente, hvis der sker sjusk, hvorimod in-
gen synes ansvarlig hos det offentlige. Det kan unægtelig undre, hvordan private
byggerier således rimelig konsekvent kan overholde budgetterne, medens det
samme sære sjældent gør sig gældende for offentlige byggerier.

Supersygehuset, som vi slet ikke har set enden på, er blot det seneste eksempel.

Med venlig hilsen

Preben Bang Henriksen